

Prima pagină>Bani/Creanțe pecuniare>Punerea sub sechestrul a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE

În materie de drept civil, procedurile și acțiunile în curs intentate înainte de încheierea perioadei de tranziție vor continua în temeiul legislației UE. În baza unui acord reciproc între UE și Regatul Unit, Portalul e-justiție va păstra informațiile legate de Regatul Unit până la sfârșitul anului 2024.

Punerea sub sechestrul a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE**Irlanda de Nord****1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?**

Ordonanța președințială de interdicție sau negativă – un ordin de a nu face un lucru sau de a înceta o acțiune. Acesta este cel mai frecvent tip de ordin.

Ordonanța președințială obligatorie sau pozitivă – un ordin de a face un lucru sau de a repara daunele cauzate de o acțiune anterioară.

Ordonanța președințială preventivă (*Quia Timet Injunction*) – un ordin de a face sau nu un lucru pentru a împiedica daune care nu s-au produs încă.

Ordinul Mareva – un ordin care împiedică pârâtul să înstrăineze sau să dispună de activele sale pentru a face imposibilă executarea unei hotărâri de despăgubire. Ordinul poate prevedea indemnizația pentru întreținerea pârâtului, cheltuieli comerciale sau juridice.

Angajament în locul unei ordonanțe președințiale – acesta este oferit adesea de către pârâtul împotriva căruia a fost depusă cererea de ordonanță președințială și, dacă este acceptat de către reclamant, trebuie să fie consemnat în scris sau de către instanță.

Ordinul de inspecție și conservare a bunurilor – acesta are două scopuri:

să conserve bunurile care fac obiectul acțiunii astfel încât partea care are câștig de cauză va putea recupera bunurile sau valoarea intactă a acestora și să pună bunurile la dispoziție în vederea inspecției pentru a strânge probe în sprijinul acțiunii. Instanța poate pronunța, de asemenea, un ordin prin care să permită intrarea pe terenurile unei părți în scopul îndeplinirii ordinului.

Ordinul Anton Pillar – acesta autorizează reclamantul, avocatul acestuia sau alt agent responsabil să confişte articole fără avertizarea prealabilă a pârâtului, în scop de conservare sau probatoriu.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?**2.1 Procedura**

Măsurile provizorii pot fi solicitate în orice moment după inițierea procedurii și înainte de soluționarea acesteia. În cazuri urgente, măsurile provizorii pot fi acordate înainte de începerea procedurii cu condiția ca aceasta să fie inițiată imediat.

Procedura de solicitare a măsurilor provizorii este prevăzută în regulamentul instanței. Regulamentul general al instanței care se aplică Înaltei Curți (*High Court*) este Regulamentul *Court of Judicature* (NI) din 1980, iar regulamentul care se aplică Tribunalului districtual (*County Court*) este Regulamentul Tribunalului districtual (NI) din 1981.

O cerere este formulată de obicei printr-un „aviz de moțiune” sau „citație” depusă la secția Înaltei Curți (*High Court*) sau la Tribunalul districtual (*County Court*) în care este pendinte litigiul principal.

Avizul sau citația trebuie să prevadă măsurile corective solicitate și regulile instanței pe care se întemeiază cererea, trebuie să fie susținut(ă) de o declarație sub jurământ (adesea certificată de avocatul reclamantului) și trebuie să fie furnizat un proiect de ordin.

Avizul sau citația, împreună cu declarația sub jurământ și orice alte documente relevante trebuie să fie comunicate sau notificate pârâtului cu cel puțin două zile întregi înainte ca cererea să fie inclusă pe lista de audiere însă, în cazuri urgente, instanța poate permite ca termenul de notificare sau comunicare să fie redus.

La Înalta Curte, un *master* (un tip de executor judecătoresc) audiază de obicei cererea însă, în unele tipuri de proceduri [indicate în Regulamentul *Court of Judicature*] (Irlanda de Nord) din 1980] cererile provizorii trebuie să fie audiate de un judecător.

Tribunalul districtual (*County Court*) are autoritate provizorie deplină în privința cazurilor care intră în competența sa. Cererile depuse la Tribunalul districtual (*County Court*) pentru pronunțarea unei ordonanțe președințiale trebuie să fie audiate de un judecător al Tribunalului districtual.

O cerere poate fi depusă *ex parte*, fără notificarea sau citarea persoanei împotriva căreia este formulată în următoarele circumstanțe:

în cazul în care cauza este de extremă urgență;

în cazul în care avizul prealabil l-ar determina pe pârât să submineze scopul ordinului;

de exemplu, prin convenție, cererile depuse înaintea începerii procedurii sunt formulate de obicei *ex parte*;

în cazul în care statutul sau regulamentul instanței autorizează sau impune acest lucru.

O cerere *ex parte* este formulată utilizând un formular special denumit *ex parte docket*, iar reclamantul are obligația de a face o dezvoltare completă și corectă a tuturor faptelor relevante. Cererile prin care se solicită ordine *ex parte* (cu excepția cererilor prin care se solicită ordonanțe președințiale *ex parte*) sunt soluționate de obicei de către judecător sau de către executorul judecătoresc (*master*) fără audiere. Costurile unei cereri *ex parte* sunt de obicei rezervate pentru audiere.

2.2 Principalele condiții

Ordonanța președințială este discreționară. Instanța poate acorda o ordonanță președințială în orice stadiu al procedurii în cazul în care pare just și oportun să facă acest lucru. Instanța își exercită puterea de apreciere pentru a acorda o ordonanță președințială în conformitate cu orientările prevăzute în cauza *American Cyanamid/Ethicon* [1975] AC 396. În primul rând, reclamantul trebuie să arate că există o chestiune serioasă care urmează să fie judecată în cadrul procedurii. Apoi, judecătorul va examina dacă drepturile reclamantului pot fi compensate cu daune-interese. În continuare, judecătorul poate examina balanța dintre avantaje și prejudicii între părți și, dacă situația este echilibrată, atunci se preferă conservarea sau restabilirea situației anterioare comiterii pretensei fapte ilicite. O necesitate mai puternică trebuie demonstrată dacă cererea se referă la o ordonanță președințială obligatorie și o ordonanță președințială nu va fi acordată decât dacă reclamantul furnizează un angajament de plată a daunelor către pârât în cazul în care nu are câștig de cauză sau în cazul în care se dovedește că ordonanța președințială nu a fost necesară.

Într-o cerere prin care se solicită pronunțarea unui ordin Mareva, pârâtul trebuie să arate:

o cauză demonstrabilă temeinică pentru o cauză de acțiune existentă prin care se solicită măsuri corective pecuniare;

dovada că pârâtul are active pe care le poate înstrăina sau ascunde;

dovada existenței riscului ca pârâtul să înstrăineze activele înainte ca hotărârea să poată fi executată.

O cerere de inspectare a bunurilor poate fi formulată cu privire la bunurile care fac obiectul procedurii sau care pot da naștere la o întrebare. Dreptul de inspectare nu depinde de forța cauzei reclamantului.

Într-o cerere de pronunțare a unui ordin Anton Pillar, reclamantul trebuie să arate că există o posibilitate reală ca pârâtul să distrugă documente sau lucruri care sunt în defavoarea apărării sale sau să publice materiale care fac obiectul dreptului reclamantului la confidențialitate.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

O cerere de ordonanță președințială trebuie să fie accesorie și să depindă de un drept legal executoriu sau de o cauză de acțiune. Cu toate acestea, scopul ordonanței președințiale nu este de a executa drepturile reclamantului, ci de a conserva sau restabili situația de fapt în așteptarea soluționării acțiunii.

Un ordin Mareva poate fi acordat în legătură cu activele prezente sau viitoare din Irlanda de Nord (indiferent dacă fac sau nu obiectul acțiunii sau indiferent dacă au legătură sau nu cu acțiunea) indiferent dacă pârâtul are domiciliul sau este prezent în Irlanda de Nord sau nu.

Un ordin de inspectare sau conservare a bunurilor poate fi obținut numai în legătură cu bunurile fizice. Acesta nu reprezintă procedura corespunzătoare pentru inspectarea conținutului unui document care este disponibil în temeiul regulilor privind prezentarea de documente.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Un ordin poate fi executat prin proceduri de executare. Ordinul trebuie să fie notificat pârâtului înainte de a putea fi pus în executare. Un angajament este executoriu la fel ca o ordonanță președințială.

Terții, precum soția, avocatul sau banca pârâtului, care au primit o notificare a unui ordin Mareva sunt răspunzători să conserve activele pârâtului care se află în posesia lor. Cu toate acestea, un ordin Mareva este opozabil numai pârâtului și nu acordă reclamantului niciun fel de prioritate față de creditori.

Un ordin de inspectare și conservare a bunurilor poate fi formulat numai împotriva unei părți la litigiu, astfel încât efectul său se supune consimțământului persoanei în mâinile căreia se află bunul.

Un ordin Anton Pillar nu este un mandat de percheziție, astfel încât nu poate fi pus în executare folosind forța însă, dacă formularea ordinului impune pârâtului să permită percheziția, atunci refuzul pârâtului de a permite inspecția reprezintă sfidare și poate determina instanța să concluzioneze că acesta are ceva de ascuns.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Ordinul poate să fie:

provizoriu – este valabil până la proces;

intermediar – este valabil pe o perioadă limitată.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Oricare dintre părți poate contesta ordinul sau decizia unui executor judecătoresc (*master*) în fața unui judecător. Calea de atac trebuie să fie formulată în termen de cinci zile și trebuie să fie notificată sau comunicată celorlalte părți cu cel puțin două zile întregi înainte de includerea căii de atac pe lista audierii. Termenul de cinci zile poate fi prelungit la aprecierea instanței, însă instanța trebuie să fie convinsă că există un motiv temeinic pentru a face acest lucru. Cu toate acestea, o parte nu poate ataca un angajament. Respingerea unei cereri *ex parte* poate fi atacată de către reclamant, însă pârâtul depune mai degrabă o cerere de anulare a ordinului decât o cale de atac.

Calea de atac implică repetarea completă a audierii, deși apelantul își prezintă cauza primul. Deși pot fi administrate probe noi, judecătorul va fi reticent în a admite probe noi, cu excepția cazului în care există un motiv temeinic pentru a face acest lucru.

Un ordin provizoriu pronunțat de Tribunalul districtual poate fi atacat în fața unui judecător de la Înalta Curte (*High Court*) prin repetarea audierii sau printr-o cauză prezentată Curții de Apel (*Court of Appeal*).

Linkuri conexe

[Serviciul instanțe judecătorești din Irlanda de Nord](#) (*Northern Ireland Courts and Tribunals Service*)

Ultima actualizare: 29/09/2021

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.